

LEHTIKUUSI

SUOMEN METSÄYHDISTYKSEN LEHTI

3-4•2005

2.12.2005

KMO:N PÄÄSIHTEERI
PITÄÄ VERKOSTOISTA

SIVU **8**

METSÄPÄIVILLÄ
MENEÄ ENTISTÄ
PAREMMIN

SIVU **2**

METSÄALA VAIKUT-
TAMAAN EUROOPAN
UNIONISSA

SIVU **3**

YLÄ-LAPIN KIISTA
MUUTTI LUONTEENSA

SIVU **4**

EUROOPPA MÄÄRIT-
TELEE KESTÄVÄÄ
PUUNTUOTANTOA

SIVU **6**

PUUNSYÖJIÄ ESITEL-
LÄÄN VERKOSSA

SIVU **7**

SALOMONKADULLA
TUPAANTULIAISET

SIVU **10**

Metsäpäivät elää

Ensi maaliskuun lopussa järjestettävien valtakunnallisten Metsäpäivien järjestysluku on 78.

Näin pitkä historia on Metsäpäiviltä melkoinen saavutus. Muista pohjoismaista poiketen Suomen metsäalan yhteinen vuotuinen tapahtuma jatkuu kohtuullisen elinvoimaisena. Vuosikymmenten takaisesta lähes pari tuhatta metsä- ja puuammattilaista koonneesta kokonaisuudesta Metsäviikosta on muotoutunut parin päivän tiivis ajankohtaistilaisuus, joka kerää edelleen 600-700 osallistujaa.

Metsäorganisaatioiden ohentumisesta ja muista monipuolisista yhteydenpitotavoista huolimatta Metsäyhdistys ja sen hallitus ovat edelleen sitä mieltä, että kerran vuodessa pidettävät, kaikki metsäalan tahot yhteen kokoava Metsäpäivät puoltaa paikkaansa. Itse asiassa metsäorganisaatioiden kiinnostus hyödyntää Metsäpäiviä uusimman metsätiedon jakelu- ja hankkimiskanavana on parina viime vuotena jopa kasvanut.

Ehkä paras esimerkki tästä on viime kevään seminaari Sata miljoonaa mottia, joka toteutettiin laajassa yhteistyössä. Keskustelu aiheesta on jatkunut vilkkaana ja odotamme sen nousevan keskeiseen rooliin myös kansallisen metsäohjelman uudistuksessa.

Myös ensi kevään Metsäpäivien ohjelmassa on useita koko metsäalaa kiinnostavia aiheita. Metsäyhdistyksen hallitus on päättänyt jatkaa viime kevään teemaa; puutuotannon määrän sijaan nyt keskitytään sen laatuun.

KMO-aikana investoinnit metsien hoitoon ovat kehittyneet uudisojituksia lukuun ottamatta hyvin, mutta laadussa on selvästi toivomisen varaa. Jos yksityismetsissä männyllä keskimäärin puolet ja kuusella vielä pienempi osuus taimikoista täyttää 3-5 vuoden iässä kohtuullisen puuntuotannon laatuksiteerit, tilannetta ei voi pitää mitenkään edes tyydyttävänä.

Yksityisten ja julkisten investointien tuotto uhkaa jäädä selvästi alle tavoitteiden. Kevään pääseminaarissa julkaistaan uusimmat tiedot metsien hoidon tilasta sekä perehdytään laatujohtamisen ja -järjestelmien onnistuneisiin sovelluksiin.

Kevään Metsäpäivät tarjoaa osallistujille myös mahdollisuuden antaa panoksensa kansallisen metsäohjelman uusintaa pohjustavaan tulevaisuus selvitykseen. Sen ensimmäinen versio pitäisi tuolloin olla valmis.

Kyseessä on erittäin tärkeä asiakirja. Sen pohjalta tehdään metsäpolitiikan seuraavan kymmenen vuoden linjaukset.

Millaista metsäpolitiikkaa maassamme harjoitetaan ja millä keinoilla? Tavoitteet tulevat joka tapauksessa olemaan kunnianhimoisia. Kun veropolitiikan viimeinenkin porkkana vuoden vaihteessa poistuu käytöstä, keinovalikoimaan kaivataan uusia, teräviä työkaluja. Julkisen rahoituksen supistamis paineen alla oleva kestävän metsätalouden rahoituslaki tuskin riittää pitkälle.

Pitäisiköhän keskustelu metsätalouden rakennepolitiikastakin pikku hiljaa avata? Onko perhemetsätalous tulevana vuosikymmeninä ainoa ajateltavissa oleva toimintamalli, jos halutaan säilyttää ammattimainen metsien hoito? Aihe nousi esille muutama viikko sitten Metsätieteen päivillä.

Kolmantena teemana Metsäpäivillä tullaan keskustelemaan metsäalan ja koulujen yhteistyöstä. Ensi vuonna tulee kuluneeksi 30 vuotta siitä, kun kaksi itsetietoista ja -riittoista ammatikuntaa - metsäammattilaiset ja opettajat - totesivat keskinäisen nahistelun hedelmättömäksi ja aloittivat rakentavan vuoropuhelun.

Hyvistä tuloksista huolimatta meillä on edessämme suuria haasteita. Niihin paneudumme maaliskuun 2006 viimeisenä päivänä.

Tapaamisiin viimeistään silloin.

Rauballista Joulun aikaa kaikille metsän ystäville.

JUHANI KARVONEN

KUVA: ERKKI OKSANEN

3-4 • 2005

Unioni kulkee kohti metsäpolitiikkaa

Suomella on mitä selkein intressi, mutta myös arvovalta Euroopan unionin metsäpolitiikan muotoutumisessa.

Euroopan unionissa metsäpolitiikka kuuluu jäsenvaltioiden omaan toimivaltaan. Unionissa metsäasioita käsitellään useilla eri toimintaloikoilla. Suhtautuminen metsäasioihin riippuu kunkin toimintalohkon omista ja sille tyypillisistä lähtökohdista.

Niinpä unionin metsäagenda ei muodostu niinkään sen omista lähtökohdista, vaan sitä muokkaavat metsäsektorin ulkopuoliset ja usein ristikkäiset tavoitteet.

Vuodelta 1998 peräisin olevaa unionin metsästrategiaa ollaan kuitenkin muokkaamassa toimintasuunnitelmaksi, jonka lopputuloksena voi hyvin olla unionin metsäpolitiikka. Kehitykselle luo perustan komission ehdotus kestävän metsänhoidon toimintasuunnitelman luomiseksi vuoden 2006 aikana. Komission mukaan se tarjoaisi ”johdonmukaisen viitekehityksen metsäalan toimien täytäntöönpanolle ja toimisi yhteisön toimien ja jäsenvaltioiden metsäpolitiikkojen välisenä koordinoituvana välineenä.” Ehdotus sisältää myös hahmotelman toimintasuunnitelmaan kuuluvista osista.

Komissio korostaa, että metsiä ja metsätaloutta eivät koske vain suoraan metsiin liittyvät politiikan osa-alueet. Keskeistä on sitoutuminen kestävän kehityksen periaatteisiin. Taustalla on unionin sitoutuminen kansainvälisiin sopimuksiin ja ohjelmiin.

Unionin jäsenmaat ja itse unioni ovat hyväksyneet joukon kansainvälisiä sitoumuksia, jotka ovat muovanneet unionin metsäagenda. 1990-luvulta näitä sitoumuksia toivat YK:n kehitys- ja ympäristökonferenssi (UNCED), mutta erityisesti eurooppalaiset metsäministerikokoukset, jotka painottavat globaalia ulottuvuutta ja vastuullisuutta. 2000-luvulla sopimusten merkitys unionin metsäagendalle on entisestään kasvanut.

Komission mukaan politiikan eri alojen, jäsenmaiden ja unionin koordinaatiota metsäasioiden suhteen pitäisi lisätä. Myös seuranta-järjestelmiä pitäisi kehittää.

Toimintasuunnitelmaa komissio perustelee myös hyvän hallinnon tarpeella niin metsien suojelussa kuin kestävässä metsänhoidossakin. Erityisen tarpeellista olisi kehittää mekanismeja keskustelulle ja vuorovaikutukselle sidoryhmien kanssa. Ajatus painottaa niin sanottuja

pehmeitä ohjauskeinoja alan itsesääntelyn keinona.

Pehmeisiin ohjauskeinoihin on pakko turvautua tilanteessa, jossa unionilla ei ole toimivaltaa, mutta tarve yhteistyöhön on ilmeinen. Julkisuuden hallinnalla on siinä suuri rooli.

Unionin sisällä metsävarat jakautuvat epätasaisesti. Siksi metsäkysymykset koetaan eri jäsenmaissa kovin eri tavoin. Olisi tärkeää, että ”vähemmän metsäisissä” jäsenmaissa metsäkysymysten erityisluonteelle voitaisiin osoittaa enemmän ymmärrystä.

Samaa menetelmää sovelletaan myös esimerkiksi unionin kilpailukyvyyn parantamiseen tähtäävän Lissabonin strategian toimeenpanossa. Metsät tarvitsevatkin oman ”Lissabonin strategiansa” selkeine, strategisine tavoitteineen.

Suomella taas on mitä selvin intressi, mutta myös arvovalta metsäpolitiikan muotoutumisessa. Suomi on metsäkysymyksissä eurooppalainen suurvalta ja sitä kautta sen vaikutusvalta asian suhteen on suuri.

Komissio haluaa myös turvata metsätalouden kilpailukyvyyn ja elinkelpoisuuden. Aikaisemmin nämä kysymykset ovat olleet unionissa toissijaisia, kun kestävä kehitys on saanut päähuomion.

Metsä on kuitenkin merkittävä talouden sektori unionissa. Laskutavasta riippuen se tarjoaa 3–4 miljoonaa työpaikkaa. Sen pitäisi tulla esiin myös sisämarkkinasektorina, jolla on tärkeä taloudellinen rooli unionissa.

Suomen metsäsektorin kannalta olisi hyvä, jos toimintasuunnitelmassa olisi selkeitä painotuksia metsätalouteen. Suomen intressissä ”metsäisenä suurvaltana” olisi siirtää metsäagendan painopistettä sisämarkkinasektorin suuntaan, koska Suomi on yksi merkittävimmistä unionin metsämaista ja suomalaisten metsätaloudesta riippuvien elinkeinojen vaikutus kansantalouteen on edelleen suuri.

ESKO ANTOLA

Kirjoittaja on Jean Monnet -professori Turun yliopistossa. Kirjoitus perustuu hänen Suomen Metsäyhdistykselle laatimaansa selvitykseen Euroopan unionin metsäpolitiikan tulevaisuudesta.

3–4 • 2005

LEHTIKUUSI

Ylä-Lappi vaatii nyt malttia

Viime 10–15 vuoden aikana laajassa yhteisymmärryksessä saavutetut erittäin hyvät tulokset metsäalan maineen turvaamiseksi ovat vaarassa tuhoutua Ylä-Lapin kairaan.

Vielä kuukausi sitten erimielisyydet Ylä-Lapissa koskivat ympäristöasioita ja kahden elinkeinon yhteensovittamista. Mutta kun ihmisoikeudet nostettiin kaikkea muuta tärkeämmäksi, kiistan luonne muuttui täysin.

Metsäalalla ja muuallakin monen on ollut vaikea ymmärtää, miten perusteellinen tämä muutos on.

Markkinatutkimuksista tiedetään, että kansalaiset suhtautuvat huomattavan joustavasti moitteisiin elinkeinoelämän ympäristövastuusta. Rikkomuksia siedetään, jos ne ovat kertaluonteisia ja niistä otetaan opiksi; jos osoitetaan uskottavaa pyrkimystä parempaan.

Ihmisoikeuksien suhteen asia on toisin. Niissä kansalaiset eivät hyväksy kompromisseja. Tämän ovat joutuneet konkreettisesti havaitsemaan esimerkiksi ne, joita on syytetty kehitysmaiden hikipajoissa tehtyjen vaatteiden myynnistä.

Tässä katsannossa Metsähallituksen päätökselle lopettaa puun toimitukset Stora Ensolle ei ollut vaihtoehtoa. Mikään yritys ei voi vaarantaa asiakassuhteitaan sellaisilla riskeillä, mitkä silloin olivat ilmassa.

Metsäsektorin kompetenssi Ylä-Lapista käytävässä julkisessa keskustelussa päättyi viimeistään siinä vaiheessa, kun YK:n Ihmisoikeustoimikunta pyysi hakkuiden keskeyttämistä Nellimissä. Jäljelle jäi vain syitä vaieta – etenkin tilanteessa, missä tätä etnistä konfliktia lietsotaan systemaattisesti ulkopuolelta.

Kun puhutaan ihmisoikeuksista, puhutaan isoista asioista. Niin isoista, että kaikki muu menettää arvonsa. Konkreettisesti tämä kaiken muun arvottomuus tarkoittaa, että mitä hyvänsä teet tai sanot, se muuttuu hetkessä kiistaa lietsovien osapuolten kampanjamateriaaliksi. Jokaisen sanan tarkoitus karkaa sanojansa hallinnasta sillä hetkellä kun se on sanottu.

Mahdollisuuksia jää vain kaksi: vaieta tai olla osapuoli. Metsäalalle niitä jää vähemmän, sillä se ei voi alkaa osapuoleksi ihmisoikeuskiistassa.

Silti löytyy niitä, jotka tähän suorastaan pyrkivät. Kärjistämisestä ei todellakaan voi syyttää vain Greenpeacea. Myös metsäalalla on suuri into pyörittää omituista, mihinkään perustuma-

tonta huhumyllyä milloin mistäkin, mikä ei sille vähääkään kuulu. Enkä nyt tarkoita paikallisia ihmisiä, joilla toki on oikeus ottaa kantaa, asiahan on heidän.

Esimerkiksi Metsähallitusta on syytetty, että se ”petti omat”, kun Ylä-Lapin luonnonvarasuunnittelussa aiotaan laskea vuotuista hakkuusuunnitetta 135 000 kuutiosta 110 000:een. Syyttäjille ei liene valjennut luonnonvarasuunnittelun ydin sen enempää kuin Greenpeaceallekaan, joka pitää sitä Metsähallituksen saneluna.

Toisaalta ne, jotka ovat ottaneet luonnonvarasuunnittelun avoimuuden vakavasti, ymmärtävät hyvin, että ellei metsäsektori tule luonnonvarasuunnitteluun valvomaan etujaan, ei suunnittelua vetävä Metsähallitukseen voi sitä tehdä.

Minkä hyvänsä toiminnan onnistumista auttaa mahdollisimman tarkka tilanteen analyysi. Metsäalan tilanneanalyysi Ylä-Lapin kiistasta ja Greenpeacen toiminnan syistä on yhtä tarkkaa kuin sorsastus katkaistulla haulikolla.

(Greenpeacen itse ilmoittamiin syihin toiminnastaan olisi tietenkin helpointa uskoa, mutta kaikista mahdollisista syistä ne kuitenkin selittävät järjestön toimintaa huonoiten.)

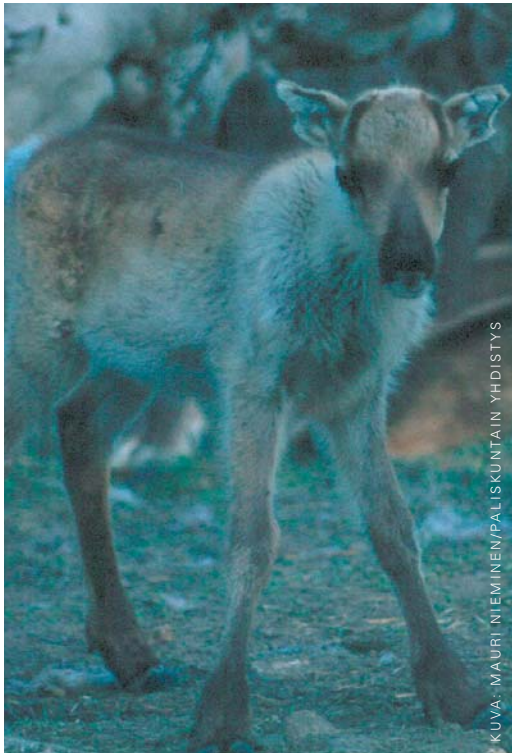
Esimerkiksi kauan sitten pohjaan palanut FSC-huttu kaiken selittävänä syynä voitaisiin jo unohtaa. Ylä-Lapin kiista ei selity sillä mitenkään.

Jos tätä on vaikea uskoa, tehdään ajatusleikki. Oletetaan edes ohikiitävän hetken, että Greenpeace saisi tavoitteensa läpi ja Ylä-Lapissa suojeltaisiin 90 000 hehtaaria lisää. Mitä FSC hyötyisi tästä? En keksi pienintäkään asiaa.

Entä jos Greenpeace saisi läpi oletetun tavoitteensa lopettaa valtion metsätalous koko Pohjois-Suomesta? Se tietenkin tuhoaisi myös perhemetsätaloutta laajasti, kun vähentynyt puun tarjonta pakottaisi sulkemaan teollisuutta.

Mitä FSC hyötyisi tästä? Ei mitään, siitä yksinkertaisesti syystä, että metsäsertifiointi on talousmetsän hoidon väline. Joka ikinen suojeltu hehtaari *väbentää* metsäsertifiointin mahdollisuuksia, koska suojeltuja metsiä ei voi sertifioida.

Eikä liene oletettavaa, että jäljelle jäänyt metsätalouskaan tämän jälkeen riemurinnoin rynnistäisi FSC:n pakeille anomuskaavakkeet kourassaan.

Sitä paitsi, Greenpeace ei edes ole mitenkään innokas FSC:n kannattaja. Toki se ottaa mielellään kunnian kaikesta maan ja taivaan välillä – jopa YK:n Ihmisoikeustoimikunnan päätöksistä, mikä lienee kiusallista toimikunnan riippumattomuutta korostaville tahoille – mutta ympäristöjärjestöistä se on kaiken aikaa ollut FSC:n suhteen kriittisimpiä. Esimerkiksi Ruotsissa järjestö ei ole FSC-sertifioinnissa edes mukana ja kritisoi sitä kaiken aikaa teollisuuden juoksupojaksi.

Tällä kohtaa huomautetaan usein, että tämä on vain Greenpeacen rooli ympäristöjärjestöjen yhteisessä orkesterissa. Suomessa metsistä kiinnostuneiden ympäristöjärjestöjen toimintaa pyörittääkin verkosto, jonka yhteinen tausta on Luonto-Liiton metsäryhmässä.

Mutta mikään ei kuitenkaan osoita, että se kykenisi tai edes haluaisi suunnitella – tai toteuttaa – eri järjestöille omat roolinsa. Pikemmin asia on päinvastoin: sitä mukaa kuin tämä nappulaliigaksikin nimetty verkosto on levittäytynyt muihin ympäristöjärjestöihin, näiden järjestöjen metsälinja on muuttunut *samanlaiseksi* kuin Luonto-Liitossa.

Kun esimerkiksi Metso-ohjelman hyväksymisen yhteydessä WWF lähti eri linjoille, ”nappulaliiga” kritisoi sitä voimakkaasti ja on tuon tuostakin esittänyt toiveikkaita ennustuksia, joiden mukaan ”WWF pannaan kyllä kohta

ruotuun”. Myös Greenpeacen suhteen verkoston vaikutusvalta on rajallinen.

On myös väitetty, että ympäristöjärjestöt pyrkivät rahastamaan FSC-sertifioinnilla. Uskallan sanoa etsineeni tälle epäilylle todisteita ahkerammin kuin moni muu, mutta ainuttakaan en ole löytänyt – eikä niitä ole kyennyt esittämään kukaan muukaan. Sen sijaan tapahtuu päinvastaista: ympäristöjärjestöt rahoittavat FSC:tä.

Vaan ei auta. Innokkaimpien mielestä salaaliiton todistaakin jälleen juuri todisteiden puute!

Toistaiseksi paras ja myös täysin riittävä selitys Greenpeacen toiminnalle Ylä-Lapissa on, että kyse on markkinointikampanjasta, jonka avulla se kiihdyttää varainhankintaansa. Tätä myös todistaa kaikki, mitä todella tapahtuu.

Metsäala on viime 10–15 vuoden aikana onnistunut rakentamaan itselleen hyvän maineen systemaattisella, maltillisella ja asiapohjaisella vuorovaikutuksella muun yhteiskunnan kanssa. Ratkaisevaa on ollut metsäalan laajuus Suomessa: kun jokainen tuntee joko jonkun metsänomistajan tai metsäalalta muuten leipäänsä tienaavan, siis normaalin, vastuullisen ja hyvään pyrkivän ihmisen, on maasto ollut suotuisa.

Ehkä merkittäväintä kuitenkin on, että metsäalalla ei ole mitään hävettävää. Tavoitteeksi on riittänyt, että kuvan pitää vastata tosiasioita. Tämä on tietenkin tavattoman paljon helpompi tavoite kuin joku muu.

Työstä on vallinnut laaja yksimielisyys. Sitäkin kummallisempaa on, kuinka helposti tämä kaikki on unohtua, kun aletaan puhua Ylä-Lapista.

Meille sanotaan esimerkiksi, että on pakko käyttää ”likaisia temppejuja”, koska ”vastapuolikin käyttää” – ”muuten me häviämme kaiken jo kättelyssä”. Perustelu on täysin sietämätön ja vailla minkäänlaista logiikkaa. Juuri tämä on se tie, millä vuosikausien aikana ansaittu muun yhteiskunnan luottamus tuhotaan, ja vieläpä hyvin nopeasti.

Suomalainen yhteiskunta antaa helposti anteeksi sen, jos työttömyysuhan alaiset nuoret miehet syyllistyvät talviloman kunniaksi ja sorretun voimalla sinänsä tuomittavaan riehuntaan ylälappilaisessa kairassa. Toisin on täysin asiaankuulumattomien ja tosiasioiden tuolla puolen liikkuvien propagandakampanjoiden kanssa. Sellaisiin ei kerta kaikkiaan ole varaa.

HANNES MÄNTYRANTA

3–4 • 2005

LEHTI KUUSI

Metsätalouden kestävyys luupin alla

Eurooppa määrittelee laillista ja kestävää puuraaka-ainetta.

Useat eurooppalaiset maat muotoilevat parhaillaan kansallisia järjestelmiä ja säännöksiä, joilla voitaisiin määritellä laillisesti ja kestävästi tuotettu puuraaka-aine. Tarkoituksena on, että säännösten valmistumisen jälkeen julkinen valta ei näissä maissa käyttäisi omissa hankinnoissaan laittomia tai kestävyuden kannalta huonoja puutuotteita.

Pidemmän päälle työn merkitys ulottuu todennäköisesti laajemmalle. Jos ja kun julkinen valta onnistuu luomaan kriteerit kestävästi kasvatetulle puulle, myös monien yksityisten tahojen odotetaan ottavan ne käyttöön.

Etujoukoissa on kuusi EU-maata: Iso-Britannia, Saksa, Hollanti, Ranska, Belgia ja Tanska. Tanskassa ja Iso-Britanniassa järjestelmät ovat jo valmiita, muissa maissa ollaan vasta matkalla. Myös unionin ulkopuolella on osoitettu kiinnostusta kehittää vastaavia järjestelmiä. Useilla maila on valmiina jonkinasteinen kehikko ”vihreää” hankintapolitiikkaa varten.

Puutuotteiden tuonnista riippuvaiset maat ovat toiminnassa aktiivisimpia. Näissä maissa ovat myös suomalaisen metsäteollisuuden tärkeimmät ja ympäristötietoisimmat asiakkaat. Iso-Britannia, Saksa ja Hollanti ovat merkittäviä maita, jotka seuraavat tarkasti toisiaan ja joita muut maat seurailevat julkisten hankintojen politiikkaa muotoillessaan.

Kestävyuden sisältö vaihtelee. Keskustelu julkisten hankintojen kestävydestä käynnistyi trooppisten metsien laittomasta puukaupasta ja tropiikin metsien häviämisestä. Joidenkin tuontimaiden politiikka koskee edelleenkin ainoastaan trooppisissa maissa tuotettua puuta, mutta yhä useammassa maassa arviointi on jo laajentunut koskemaan myös eurooppalaisia ja pohjoisia metsiä.

Useat maat käyttävät tai pyrkivät käyttämään arviointinsa perustana metsäsertifiointia ja eri metsäsertifiointien järjestelmien todistusvoimaa laillisen ja kestävänsä metsätalouden todentajana. Tässä ongelmana ovat tuottajat, jotka eivät ole sertifiointeja hankkineet – onko heidän tuottamansa puu siis ilman muuta ”tuomittavaa”?

Metsäsertifiointien järjestelmät takaavat yleensä vähintään tuotteiden laillisuuden, mutta Maailman kauppajärjestö WTO:n ja Euroopan unionin hankintasäännökset edellyttävät, että myös ei-sertifioidut tuotteet täytyy hyväksyä,

jos ne vain pystytään osoittamaan laillisesti tuotetuiksi.

Kestävyys, ja varsinkin laillisuus määritellään usein myös eri tavoin eri maissa. Monissa maissa esimerkiksi metsäkatko saattaa olla suuri ongelma, mutta siitä ei kuitenkaan välttämättä voi aina syyttää yksittäisiä puun tuottajia. Miten siis arvioida heidän tuottamansa puuraaka-aine yhteismitallisesti sertifioidun raaka-aineen kanssa?

Sosiaaliset kysymykset tuottavat vaikeuksia. Lukuisten ei-yhteismitallisten kansallisten vaatimusten harmonisointi on ajankohtainen ja kiperä kysymys. Sen merkitys kasvaa lähitulevaisuudessa, kun yhä useammat maat saavat politiikkansa valmiiksi. Jos ajatellaan tilannetta, että esimerkiksi kaikilla 25:llä Euroopan unionin jäsenmaalla on asiassa ikioma linja, tuottajamaiden olisi varsin vaikea luovia niiden kesken – etenkin kun WTO:lla ja unionilla itsellään ovat vielä omat sääntönsä julkisista hankinnoista.

Ainakin britit ja hollantilaiset ovat innokkaasti tarjoamassa omaa järjestelmänsä muihin maihin, jotta kansainväliset vaatimukset yhdenmukaistuisivat. Unionilla ei tiettävästi toistaiseksi ole minkäänlaisia suunnitelmia järjestelmien harmonisoimiseksi.

Jo joidenkin avainkäsitteiden määrittely yksiselitteisellä tavalla tuottaa ongelmia useissa maissa. Metsäsertifiointissa käytetään esimerkiksi käsitteitä ”kansallinen standardi” tai ”porrasjärjestelmä” – missä ”porras” tarkoittaa sertifioidun puuraaka-aineen erisuuruisia osuuksia tuotteessa tai prosessissa – mutta mitä ne täsmälleen ottaen tarkoittavat tai vaativat, siitä ei ole sovittu. Yhtä epäselvää on, mitä lopulta tarkoittavat jopa sellaisetkin sanat kuin ”julkinen”, ”laillinen” tai ”kestävä”.

Eikä käsitteiden harmonisointi vielä välttämättä ole edes se suuri ongelma, vaan harmonisointi siten, että käsitteistä ei tule mitäänsanomattoman löysiä. Kriteereihin on tulossa myös erittäin vaikeasti mitattavia sosiaalisia kysymyksiä, kuten alkuperäiskansojen aseman arviointi.

Metsäsertifiointi on vain ”paras arvaus”. Julkisten hankintojen politiikka heijastunee tulevaisuudessa myös suurten yritysten ja yhteisöjen puutuotteiden hankintaan. Pahimmillaan julkisen hankinnan ohjeista saattaa kehittyä jopa epäasiallinen kaupan este.

3-4 • 2005

LEHTIKUUSI

Esimerkiksi Saksan edellinen ja vastaeronnut punavihreä hallitus oli muotoilemassa julkisten hankintojen politiikkaansa sellaiseksi, että siinä olisi suorastaan mainittu vain FSC-sertifioitu puu kriteerit täyttäväksi raaka-aineeksi. WTO:n ja unionin säädösten mukaan näin ei kuitenkaan voi tehdä, vaan ne edellyttävät, että minkä hyvänsä järjestelmän on kelvattava, jos se täyttää hyväksytyt kriteerit.

Hallitus tarkistikin linjaansa. Nykyisen hallituksen ohjelmassa taas linjataan yleisemmin, että ”hallitus tukee kestävästi hoidettujen metsien sertifiointia ja ostaa tulevaisuudessa tuotteita, jotka on tuotettu sertifioiduissa metsissä kasvatetusta puusta”.

Saksassa liittotasavalta ei ole julkaissut omaa julkisten hankintojen politiikkaa. Osavaltioilla sen sijaan on omat sääntönsä, samoin kunnilla.

Toistaiseksi julkisissa hankinnoissa on keskitytty pääosin käytössä olevien sertifiointijärjestelmien arviointiin. Nämä järjestelmät voitaneen mieltää maailman parhaiksi arvauksiksi kestävästä metsätalouden todentamisesta.

Jatkuvan parantamisen hengessä ja esimerkiksi näyttämällä näitä enimmäkseen pohjoisella pallonpuoliskolla – Euroopassa ja Pohjois-Amerikassa – sovellettavia järjestelmiä viilataan yhä paremmiksi ja arvioidaan toisiaan vasten. Varsinaisia ongelmia, kuten metsäkatoa, lienee näillä prosesseilla tällaisenaan yhtä vaikea ratkaista kuin ennenkin.

KAI LINTUNEN

Puunsyöjiä verkossa

Puunsyöjät esittelee metsiemme asukkeja hirvestä ja jäniksestä muutaman millimetrin pituisiin kaarnakuoriaisiin. Niille kaikille on yhteistä se, että ne – syövät puuta.

Jännittäviä metsätarinoita ei tarvitse lähteä etsimään tropiikista. Pohjoinen havumetsävyöhyke pursuaa aivan riittävän mielenkiintoista tutkittavaa ja ihmeteltävää, ja sitä todistaa myös Metsäyhdistyksen Koulu yhteistyön verkkosivujen Puunsyöjät-osa.

Vaikka puuta ravintonaan käyttäviä eliöitä on metsissä paljon, ainoastaan mikrobit ja sienet kykenevät lopulta hajottamaan puun selluloosaa ja ligniiniä. Näitä pienen pieniä eliöitä ihminen hyödyntää monin eri tavoin.

Puunsyöjät-sivu esitteleekin keksintöjä, joiden avulla halutaan tuoda esiin metsiemme monet mahdollisuudet tulevaisuuden innovaatioiden lähteenä. Nykypäivää on esimerkiksi lahotajasienten käyttäminen saastuneen maaperän puhdistuksessa ja paperin valkaisuun.

Kun Puunsyöjiä vielä tehtiin, materiaalia kommentoi Metsäyhdistyksessä työelämään tutustumassa ollut peruskoululainen **Anna Kivinen**. Hänen ensivaikutelmansa sivustosta oli ”make”. Puunsyöjien maailmaan johdettava rap-musiikki herätti yhdeksäsluokkalaisten mielenkiinnon.

Kuvalivalintoja Anna piti onnistuneina. Tekstin vaatimustaso oli hänen mielestään yläkoululaiselle sopiva ja vaikeat sanat löytyivät helposti sanastosta.

Annalta saimme palautetta myös sivuston käytettävyydestä. Sivujen viimeistelyvaiheessa kommenttinsa antoivat Biologian ja maantieteen opettajain liiton syyspäivien työpajaan osallistuneet opettajat.

Puunsyöjien tavoite on havainnollistaa niin sanottua koevoluutiota metsän vuorovaikutussuhteiden avulla. Koevoluutiolla tarkoitetaan kahden tai useamman keskinäisessä vuorovaikutuksessa olevan lajin yhteiskehitystä. Yhden lajin muutos aiheuttaa sukupolvien kuluessa myös toisen evolutiivisen muuntumisen. Esimerkkeinä tutustutaan eläinten ja niiden ravintokasvien väliseen kilpavarusteluun.

Puunsyöjät on laadittu Metsäyhdistyksen ja Biologian ja maantieteen opettajien liiton yhteistyönä. Sivun löytyy viimeistään 12. joulukuuta alkaen verkko-osoitteesta

www.smy.fi/koulut/puunsyojat/

JENNI HILDÉN

Koulu yhteistyö

3-4 • 2005

Kannattavuuden turvaaminen on metsäalan suurin haaste

”Metsäsektorin taloudellinen kestävyys on se perusta, jolle sosiaalinen ja ekologinen kestävyys rakentuvat”, sanoo pääsihteeri Marja Kokkonen maa- ja metsätalousministeriöstä.

Metsäalan suurimmat haasteet ovat eri käyttömuotojen yhteensovittaminen sekä metsätalouden ja -teollisuuden taloudellisen kestävyden turvaaminen, pohtii Kansallisen metsäohjelman (KMO) pääsihteeri **Marja Kokkonen**. ”Ja siinä riittääkin haastetta!”

”Tarvitsemme riittävän määrän suojelua. Lisäksi virkistyskäyttömahdollisuuksien pitää olla kunnossa ja niiden vastuutahojen pitää olla selvillä. Samalla koko ketjun yksityismetsätaloudesta yrityksiin pitää toimia kannattavasti. Meidän pitää keskustella myös siitä, mihin julkisen vallan rahoitus riittää.”

Kokkonen sanoo, että metsäalan pitää pystyä perustelevaan, mihin valtion varoja tarvitaan, kun vastassa ovat hyvinvointivaltion muut, ehkä kasvavat, menot. Hän ei usko, että metsään perustuvan talouden kannattavuuden ylläpitoa ratkaistaan millään yksittäisellä taikatempulla tai oivalluksella. Ratkaisu löytyy pienistä, yhteen nivoutuvista osista.

KMO muuttuu maailman mukana. KMO:n päivitystarpeesta käytiin pitkä vääntö. Kokkonen sanoo, että lopulta koko ala myönsi, että maailma metsän ympärillä on muuttunut ja päivitys oli tarpeen. Esimerkiksi viennin, kotimaisen puun käytön ja raakapuun tuonnin kehitystä ei oltu osattu ennakoida oikein.

Kokkonen ei usko, että nyt ollaan sen parempia ennustajia kuin metsäohjelmaa tehtäessä. Ohjelmaa pitää päivittää, kun olosuhteet muuttuvat paljon odotettua enemmän ja tavoitteita ei saavuteta.

Millaista tulevaisuutta halutaan? ”Iso linja, joka pitää ratkaista, on se, minne haluamme olla menossa. Tätä työtä tehdään KMO:n tulevaisuuskatsauksessa.” Siinä on tarkoitus rakentaa suomalaiselle metsäsektorille vaihtoehtoisia kehityslinjoja, kuten ”uusiin tuotteisiin suuntaava sektori” tai ”perinteisillä linjoilla jatkava sektori”.

”Lopulta valittavan skenaarion pitäisi minusta olla realistisen haasteellinen, ei mitään utopiaa. Meillä on mahdollisuus vaikuttaa tule-

vaisuuteemme, kun otamme mahdollisuuksista kiinni. Globalisaatiota ja sen vaikutuksia voi jäädä valittelemaan tai tarttua sen tuomiin tilaisuuksiin. Esimerkiksi käy ilmastonmuutos, se on uhka, mutta siihen sisältyy myös mahdollisuuksia.”

Pääsihteerin on saatava työ rullaamaan.

Mikä on KMO:n uudistamisesta vastaavan pääsihteerin suurin haaste? ”Saada eri organisaatiot ja työryhmät pyörimään niin, että kaikki tieto saadaan käyttöön. Ihmisten innostaminen. Minä myös viime kädessä vedän yhteen kaiken työn ja materiaalin, jotta saamme aikaan tasapainoisen ohjelman.”

Marja Kokkonen valmistui metsänhoitajaksi vuonna 1980. Kolmen lapsen äidillä on takanaan vaihteleva ura, jonka kuluessa hän on työskennellyt niin Metsähallituksen, Keski-Pohjanmaan metsänlautakunnan kuin Keski-Pohjanmaan maaseutuelinkeinopiirin palveluksessa.

Maa- ja metsätalousministeriöön Kokkonen vaihtoi vuonna 1997 hoitamaan maaseutuasioita. Loikka KMO:n pääsihteeriksi oli hänen mukaansa luonteva. ”EU-ohjelmien vetäjänä opin ohjelmatyön hyvät ja huonot puolet. Olin myös maaseutupuolen edustajana sekä tekemässä ensimmäistä KMO:ta että ensimmäisen metsäneuvoston jäsen. Kiitos sen, tiesin tällaisten ohjelmien hyvät ja huonot puolet.”

”Näin jälkikäteen ajateltuna maaseutuelinkeinopiiriin siirtymiseni oli viisaimpia tekojani. Se avasi ajattelutapaani perinteisten metsäasioiden ulkopuolelle.”

Verkostotoiminta viehättää. Kokkonen on selvästi innostunut siitä, mitä hän tekee. Hänen mielestään KMO:n päivittäminen ei ole kuivaa eikä tylsää vaan monipuolista.

Sekä maaseutupolitiikka että KMO koskettavat monia eri aloja yhteiskunnassa ja Kokkonen arvostaa siitä seuraavaa yhteistyötä. ”Verkostoissa kenenkään ei tarvitse tietää kaikkea. Haaste on, miten ihmisten osaaminen ja tietoa saadaan esiin ja lopulta muokattua syy- ja seuraussuhteet

KMO:n pääsihteeri **Marja Kokkonen** viihtyy työssään. Hän arvostaa eri sektorien välistä yhteistyötä, jota metsäohjelman päivitys käytännössä on. Kuva: Krista Kimmo

ymmärrettäväksi toimintaohjelmaksi. Parhaimmillaan verkostoitumalla saadaan aikaan tulos, joka on enemmän kuin osiensa summa.”

Metsäohjelmia tehdään alueellisesti ja kansallisesti laajalla rintamalla. Kokkonen laskee, että yksin metsäneuvostossa ja KMO:n työryhmissä pakertaa 80 henkilöä. Hänen mielestään metsäala ja sen sidosryhmät saadaan sitoutumaan metsäohjelmiin ja niiden tavoitteisiin osallistamisen kautta.

Viestintä kaipaa viilausta. Pohdinnan alla on myös kansallisen metsäohjelman viestinnän uudistaminen. Toteumaraporttien lisäksi Kokkonen haluaa tiedottaa konkreettisemmin saavutuksista maakunnissa ja valtakunnassa. Aikaansaaduista

hankkeista ja todellista toimista kertominen tuulettaisi käsityksiä pelkästä visioiden pyörittelystä.

Metsäohjelmien teko on kaksisuuntaista viestintää parhaimmillaan, hän pohtii. Maakunnista tulee viesti alueiden tarpeista ja niiden pohjalta tehdään valtakunnalliset visiot. Kun valtioneuvosto vahvistaa vuoteen 2015 ulottuvan päivityksen, katsotaan vielä, tarvitseeko alueellisia ohjelmia tarkistaa.

Kokkonen muistuttaa, että nykyistä kansallista metsäohjelmaa on aikaa toteuttaa vielä kaksi vuotta. Kaikki alalta löytyvä aika ja into eivät saa kanavoitua vain päivitystyöhön.

KRISTA KIMMO

Kansallinen metsäohjelma 2010

Kansallinen metsäohjelma (KMO). Ohjelman tarkistustyö alkoi tänä vuonna. Ensimmäinen osa tarkistusta on parhaillaan tehtävä metsäsektorin tulevaisuuskatse, joka valmistuu heinäkuuhun 2006 mennessä. Kesällä 2006 alkaa strategiaosan laadinta. Kolmannen eli toimenpideoosan laadinta kestää syksystä 2006 loppuvuoteen 2007. Tarkistettu ohjelma on tarkoitus esittää valtioneuvostolle loppuvuonna 2007 ja se ulottuu vuoteen 2015 saakka. Tarkistusajankohta on osutettu yksiin Etelä-Suomen monimuotoisuusohjelma Metson jatkopäätösten kanssa.

Alueellinen metsäohjelma. Alueellisten metsäohjelmien (Amo), joita on 13, tarkistus on käynnissä. Seuraava viisivuotiskausi alkaa ensi vuoden alussa. Amot ovat metsäkeskusalueen koko metsäsektorin kehittämissuunnitelma.

Metsäneuvosto. Metsäneuvoston on yhteistyöfoorumi julkisen hallinnon, yksityisen sektorin ja kansalais- ja ympäristöjärjestöjen välillä. Maa- ja metsätalousministeri nimittää metsäneuvoston jäsenet. Metsäneuvosto toimii maa- ja metsätalousministeriön tukena laajakantoisissa ja periaatteellisissa metsäpoliittisissa kysymyksissä. Se seuraa ja ohjaa KMO:n toteutusta ja tarkastusta.

Alueelliset metsäneuvostot. Alueellisten metsäneuvostojen päätehtävä on alueellisten metsäohjelmien seuranta ja tarkistus. Niissä ovat jäseninä muun muassa eri viranomaisorganisaatiot, metsänomistajat, metsäteollisuus, sekä etu- ja kansalaisjärjestöt. Tärkeä sidosryhmä on maakunnallinen liitto.

3-4 • 2005

LEHTIKUUSI

TUPAANTULIAISET SALOMONKADULLA

YLLÄTTIVÄT ASIALLISTUUEDELLAAN

Metsäyhdistys, Metsäsäätiö ja Puu kulttuurissa -yhdistys muuttivat kesä-heinäkuun vaihteessa uusiin toimitiloihin Salomonkadulla. Tupaantuliaisissa viime tiistaina glögi oli kuumaa ja valkoviini viileää.

KUVAT: KRISTA KIMMO

Monet totesivat juhlissa olleen kuumaa. Osa riisui jopa vaatteitaan. Eivät kuitenkaan Päättäjien Metsäakatemian johtaja **Eeva Hellström** ja Metsähallituksen ympäristöasiantuntija **Petri Heinonen**.

Tietojemme mukaan Helsingin Sanomien toimittaja **Pentti Laitinen** (vas.) ja Metsäyhdistyksen "Pomona" tunnettu toiminnanjohtaja **Juhani Karvonen** ns. nuijivat turpeeseen erään metsäfirman tietyn henkilön mahdolliset seuraajat. Keskustelu metsäsektorin tulevaisuudesta oli valaistunutta.

PALJASTUS!

Viestintäasiantuntija **Jyri Makkonen** toi tuliaisia Ylä-Lapista. Tietojemme mukaan on syntynyt erimielisyyttä siitä, kenelle tuliainen lopun päältä oli tarkoitettu. Aamulla kuitenkin havaittiin, että lupposadanta oli ollut yön aikana runsasta koko Salomonkatu 17 A:n viidennessä kerroksessa.

IIK-JUORU!

Onko Metsäliiton **Satu Holmin** (vas.) kanssa keskusteleva Puu kulttuurissa -yhdistyksen toiminnanjohtaja **Hanna Kosonen** saanut käsiinsä kuohuviinilasit?! Vieraille sitä tarjottiin vain hämärissä oloissa ja pimeissä kabineteissa.

NAUHURI

Eeva Hellström, Euroopan parlamentin jäsen **Lasse Lehtinen** ja Stora Enson Suomen-yhteiskuntasuhdejohtaja **Jorma Westlund** (oik.). Salaisetkin keskustelut taltiointiin uuden toimiston neuvottelutilan videonauhuriin.

TÄSTÄ KUVASTA
MAKSETTIIN
VINKKIPALKKIO!

100 €

PALJASTUS!

Vieraat jopa tunkeutuivat Metsäyhdistyksen henkilökunnan huoneisiin tutustumaan salaisiin papereihin muka kuohuviiniä saadakseen. Tässä urkkimassa Metsähallituksen tiedottaja **Kristiina Vuopala**.

VIHJEPALKKIO!

100 €

VIESTINNÄN SUUNNITTELIJA!

Kenen edessä metsäagitaattori, kaikkia naurattavalla tittelillä "viestinnän suunnittelija" esiintyvä Metsäyhdistyksen **Hannes Mäntyranta** polvistuu? Vihjeestä (oikeasta, väärästä tai etenkin skandaalista) palkkio!

Saamiemme tietojen mukaan tupaantuliaiset olivat kuin Linnan juhlat, nimittäin siinä mielessä, että kuvaajan työn piti päättyä jo aiemmin kuin juhlat edes olivat oikeasti alkaneet. Tämä kuva on otettu liian myöhään, eivätkä kohteet oikein tainneet siitä tykätä.

MITÄÄN EI HEITETÄ HUKKAAN!

"Mitään ei heitetä hukkaan!" Ennätystappioiden vuoksi kutsun esittäneiden tahojen henkilökunta pakotettiin syömään loppuviikon ajan juhlista jääneitä ruokia. Vastenmielistä.

Metsäyhdistyksen apulaisjohtaja **Jussi Akkanen** passissa. Apulaisjohtajuus tuo mukanaan raskaat velvollisuutensa. Kirjoittajan saamien tietojen mukaan juhliin ei päässyt liivahtamaan kirjoittajan lisäksi muita kutsumattomia.

3-4 • 2005

LEHTIKUUSI

KIITOS KAIKILLE!

Olen siis seitsemänneläkymmenennellä. Ajattelin tässä kiitosten yhteydessä välittää varsinkin nuoremmille muutamia minulle annettuja ”hyviä” neuvoja elämässä eteenpäin menoksi:

- Kuusikymppiseksi saa elää miten haluaa. Sen jälkeen on vaarallista muuttaa elämäntapojaan.
- Kaikkea jaksaa mitä nuorempaanakin. Kaikkea ei vaan jaksaa enää samana iltana.
- Jos tämänikäistä ei aamulla kolota mistään, niin tietää olevansa kuollut.
- Ja lopuksi paras: yhä useampaan ostokseen saa elinikäisen takuun.

Talvehtikaa hyvin! *Jussi Akkanen*

KUVA: KRISTA KIMMO

VUOSIRENKAITA EDELLEEN SAATAVANA

Metsäyhdistyksessä on edelleen saatavana Vuosirenkaita suomen, englannin, ruotsin, saksan, ranskan ja venäjän kielillä. Suomen- ja englanninkieliset Vuosirenkaat on päivitetty noin vuosi sitten, muut aiemmin. Suomen-, ruotsin- ja englanninkieliset Vuosirenkaat maksavat 1,60 euroa/kpl; saksan-, ranskan- ja venäjänkieliset 1,80 euroa/kpl sekä italian- ja espanjankieliset hintaan 0,50 euroa/kpl.

Erik Bruunin julisteita saa hintaan 6,90-7,60 euroa/kpl ja litografioita hintaan 107,65 euroa/kpl. Julisteista on tilattavissa myös esite.

Kaikkiin yllämainittuihin hintoihin lisätään arvonlisäveroa 22 prosenttia sekä postikulut ja julisteisiin myös putkipakkauksen hinta 1,70 euroa.

Myös **Veikko Huovisen** kirjoittamaa ja **Hannu Hautalan** kuvittamaa Tale of the

Forest Folk -kirjaa on edelleen saatavana, ja vieläpä kohtuullisen vaatimattomaan neljän euron kappalehintaan, johon tosin lisätään kahdeksan prosentin arvonlisävero ja postikulut.

Vuosirenkaan kanssa sopivat erinomaisesti yhteen suomalaisesta metsätaloudesta ja metsäsektorista kertovat, Metsäyhdistyksessä tuotetut kirjalliset esitteet, joista toisen aihe on eri maaseutuelinkeinojen - metsätalouden, matkailun ja maatalouden - yhteensovittaminen Kuusamossa ja toisen aiheena sellutehtaan vaikutus aluelouuteen Kemijärvellä ja Itä-Lapissa. Molemmat esitteet on saatavilla suomneksi ja englanniksi ja ne on kirjoittanut toimittaja **Pauli Välimäki**. Esitteiden hinta on 3,20 euroa/kpl, mutta jos tilausmäärä on suurempi kuin 100, hinta on 3,00 euroa/kpl. Hintoihin lisätään postikulut. Näyte-kappaleita esseistä saa Metsäyhdistyksestä.

ESITTEITÄ METSÄOPETUKSESTA

Tällä syyslukukaudella on perusopetuksessa ja lukioissa otettu käyttöön uudet valtakunnalliset opetussuunnitelman perusteet. Suunnitelmista on havaittavissa entistä selvempi painotus luonnon tutkimisen ja havainnoinnin taitoihin.

Uusiin opetussuunnitelmiin pohjautuen valmistui syyskuussa kolmen esitteen sarja met-

säopetukseen. Esitteet kattavat kaikki ikäryhmät varhaiskasvatuksesta lukioon. Niiden tarkoituksena on innostaa opettajia hyödyntämään metsää ja metsäaiheita opetuksessaan.

Varhaiskasvatuksen osalta tukena käytettiin valtakunnallista varhaiskasvatussuunnitelmaa. Jokaiseen oppiaineeseen valittiin malliksi muutamia tehtäviä, joiden avulla opettajia halutaan kannustaa tutustumaan tarkemmin Suomen Metsäyhdistyksen ylläpitämään www.oppimispolku.fi verkkopalveluun. *Jenni Hildén*

METSÄVISA TÄYTTÄÄ 25 VUOTTA

Keväällä 2006 tulee kuluneeksi 25 vuotta ensimmäisestä Metsävisasta. Metsävisailijoita on jo yli 800 000! Juhlavuoden kunniaksi

Lehtikuusen lukijat haastetaan voittajien etsintään. Missä ovat nyt Visan alkutaipaleen voittajat? Kuinka moni heistä on työssään tavalla tai toisella metsän kanssa tekemisissä? Vastauksia voi lähettää sähköpostiosoitteeseen jenni.hilden@smy.fi.

Metsävisan aiheet ovat jatkossakin vuosien varrelta tutuiksi käyneet: metsäekologia, met-

sänhoito ja puun käyttö. Myös muutoksia on tapahtunut: mustavalkoiset kilpailulomakkeet ovat vaihtuneet nelivärisiin.

Selatessani arkistoja käteeni sattui Metsävisa vuodelta 1994. Paperi näytti heti etäisesti tutulta ja jatkossa yhä tutummalta. Ja niinpä vain, oma kouluaikojen Metsävisanihan se siinä.

Kysymykset tuntuivat silloinkin haastavilta. Koko Metsävisan voittajaa minusta ei tullut, mutta koulussani voitin kuitenkin, ja niinpä sain yhdeksannen luokan kevätjuhlassa kiivetä korokkeelle noutamaan koulullemme tulleen palkintokirjan. *Jenni Hildén*

PUUMIES-LEHTI PALKITSI PÄÄTTÄJIEN METSÄAKATEMIAN

Puumies-lehti jakoi 50-vuotisjuhlansa yhteydessä 12:n tiedotuksen palkintonsa Päättäjien Metsäakatemialle. Puumies pyrkii

palkinnolla kannustamaan suomalaista metsäsektoria avoimeen ja laadukkaaseen tiedotus- ja viestintätöyöhön. Palkinto koostuu koivuisesta palkintolankusta ja kunniakirjasta.

Puumiesten liiton ensimmäinen varapuheenjohtaja, osastopäällikkö **Hannu Peltosen** korosti palkinnon luovutuspuheessaan Päättäjien Metsäakatemiaa ainutlaatuisesta tapaa viedä tietoa metsäalasta päättäjille. Peltosen mukaan Metsäakatemia toiminnassa korostuu hienosti tiedosta ja vuorovaikutuksesta syntyvä kokonaisnäkemys, jolla voidaan lisätä päätöksentekijöiden tietoisuutta metsiin liittyvissä kysymyksissä.

LEHTIKUUSI

Lehtikuusi on Suomen Metsäyhdistyksen lehti. Sen tarkoitus on vastata ennen muuta kysymykseen, mikä yhdistykselle esitetään usein: mitä ajattelemme maailman menosta. Tarkoituksemme ei siis ole katsoa peruutuspeiliin, vaan kertoa, miten maa ja maailma mielestämme makaa. Haluamme myös keskustelua, mistä johtuen Lehtikuusen palstat ovat avoimna kumppaneillemekin.

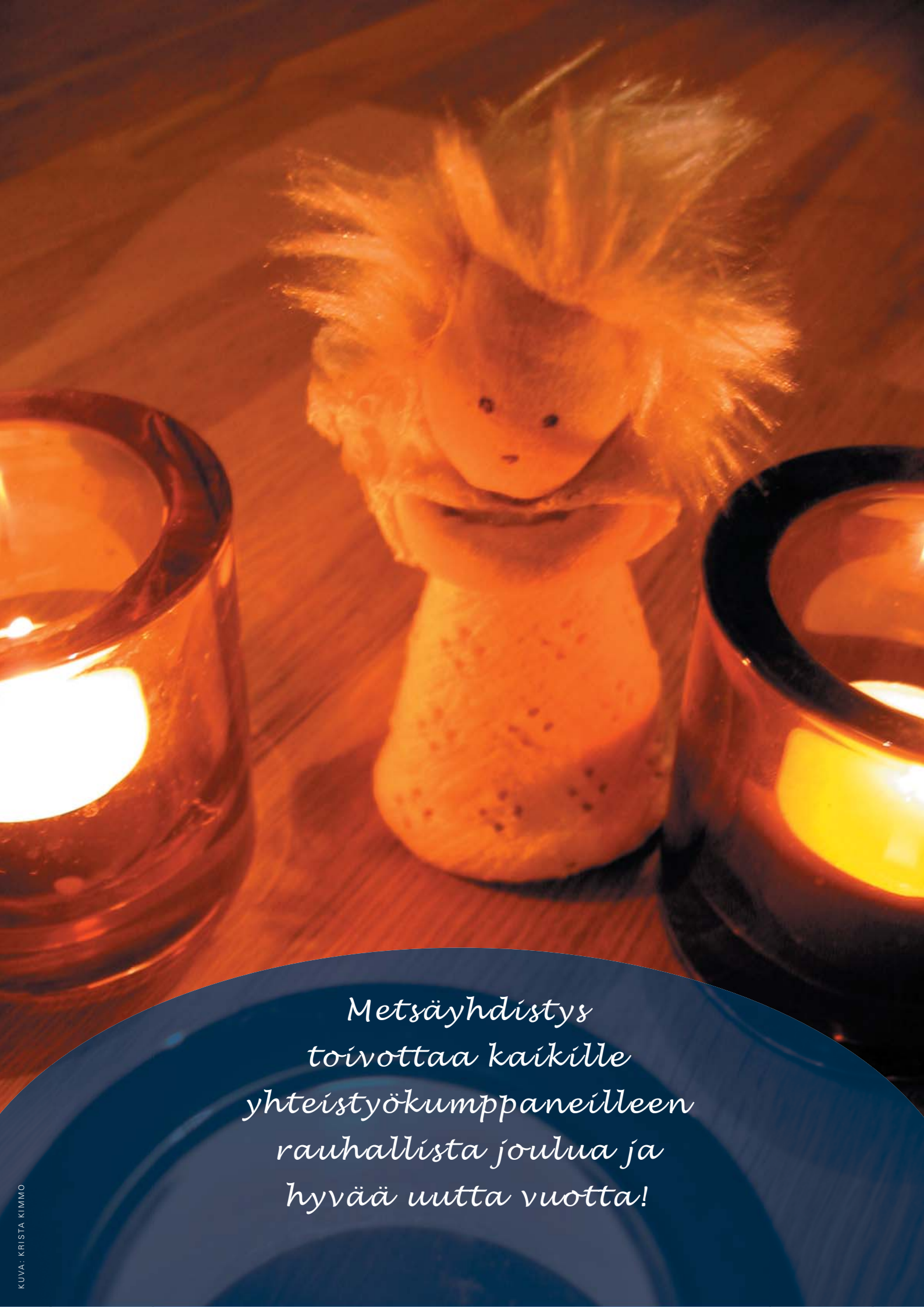
Lehtikuusi julkaistaan PDF-muotoisena Internetissä osoitteessa www.smy.fi/lehtikuusi/. Lukijoille siitä tiedotetaan muun muassa sähköpostiviestillä, jossa olevan linkin kautta Lehtikuusen voi hakea omalle tietokoneelleen. Lehtikuusen voi myös tulostaa A4-kopiopaperille. PDF-versiossa taas voi käyttää lukuisia internetlinkkejä.

Jos olet saanut sähköpostiisi tiedon Lehtikuusen uuden numeron ilmestymisestä, olet jo postituslistallamme. Jos et siellä ole tai jos haluat sieltä pois, voit ilmoittaa siitä osoitteeseen lehtikuusi@smy.fi. Ilmoittautuessa tulee sähköpostiin kirjoittaa ilmoittautujan nimi ja sähköpostiosoite sekä työnantajan nimi, tai jos osoite on oma, ilmoittautujan osoite.

Julkaisija: Suomen Metsäyhdistys • **Päätoimittaja:** Juhani Karvonen • **Toimitussihteeri:** Hannes Mäntyranta
Taitto ja ulkoasu: Jaana Rautio / gravision • **Kannen kuvat:** Krista Kimmo • **Palkkien kuvat:** Krista Kimmo

3-4 • 2005

LEHTIKUUSI

*Metsäyhdistys
toivottaa kaikille
yhteistyökumppaneilleen
rauhallista joulua ja
hyvää uutta vuotta!*